

Az éj filmjeiből

Meginttévén álmában József
eltérül Názáret felé.
Titok: talán Isten üzen vele . . .
Hisz álom vezet napkeleti bölcseket.

Város: csordultig látvány.
Maguktól, pontos részletek.
A koplát hűvös könyöke.
Medencék fala, mozivászon.
Amott a kert, a ház. Egy erdő.
Kihajló test – se én, se te –
az ablakon:
statisztának fogad az álom,
s feledve létemet
mint barmát pásztor, terel
– törvénytelen teremtő –
elmém édes művészete.
Csak ámulok, hogy nem csodálkozom.
Finom motor zubog: miért ne
hajtanám
fejem a kóbor oroslán szívére –

kutyányi állat ez, vidám
a város címerében. Virágözön
a lányok nevetése
és hetyke is, akár a lejtős háztetők.
Fala? Cserép? Piros, vagy szürke?
Látom, színekhez nincs közöm.
Szólít s futtában átölel:
sosemlátottra ismerek –
cukorka ízű lihegését
– már nincs itt – mégis hallgatom.
Pajtásaként fogom kíváncsi kezeit.
Gyereklány?! Szent Teréz?!
Két biztató hidacskaként a felnőtt ív:
nyugodt szemöldöke. Elfordul.

Elfelejt.

Mezitlen háta van. Kapu a háta és
keze-kilincse sárgaréz.

Szemét ez csak, az emlék szennyvize?
Megkívánt erőszak: titkolva méz?
Fény-ürülék: tündér salak csupán?

Öt kérdés

Hogy együtt leszünk a Paradicsomban?
A színpadi fák szélcsöndjét feledve?
A szájhoz kapott kéz rémületét is?
S végre: hogy mi az emberi méltóság?

Hogy bármely élet mindünkével ér
fel?